

AZ IDEGEN VÁROS.

Regény.

TÁRGYILAGOSAN beszélt, csak épen konstatálva a dolgokat s elmondva a régi barátoknak, akit megillet az, hogy tudjon ezekről.

— Persze — mondta tovább — a baj nem jár egyedül. Elromlott a gázvezeték lent a műhelyben tegnapelőtt, épen a legkritikusabb időben. Hol lehet Szilveszter délután szerelőt keríteni? Valahogy akadt egy, az meg is csinálta nagy ügyel-bajjal, elvett érte nyolc pengőt. Apa persze nem tudja ezeket. Hiszen kénytelen voltam adósságot csinálni. Kell, hogy pénz legyen nálam, sose tudom, melyik pillanatban szükséges az orvos, taxi, vagy mit tudom én, egy krajcár nélkül egészen béna az ember. Az Európa-kávésszal kötöttem egy egységet. Tudja, hogy mi mossuk az összes kávéházi, éttermi holmijukat, mindent, hát megkértem, fizessen előre ötszáz pengőt, én viszont a mosás árából, amíg a kölcsönt ledolgozom, adok neki öt százalék kedvezményt. Még jó, hogy ráállt. Hanem mit is kínozom magát ezekkel a szomorú dolgokkal, hagyjuk. Hogy telt az ünnep?

— Eltelt. Nagy mulatság volt. Sokan voltak. Éva, mit segíthetek én magának, de igazán, nézze.

— Nem, köszönöm szépen, Áron, nincs mit.

— De, Éva, ne legyen olyan gyerek, hiszen segítettem én máskor is, nem? Igaz, hogy az csak mulatság volt.

— Hát mit segíthetne?

— Mit? Hát amit Tamás bácsi csinált, azt én is elvégezhetem, nem? Flokival tudok dolgozni egész jól. Nézd csak, féltékeny a mester-ségére! Fél, hogy eltanulom. Nem akar konkurenciát nevelni.

— Hagyja csak — elkomolyodott — konkurencia épen elég van. Ott van a szomszédban Kristály. Azok valahonnan pénzt szereztek. Még kibővítették az üzemet, három gépet vettek a régiekhez és berendezkedtek vegytisztításra is. Hiába, látják az emberek a különbséget, illetve egyáltalán nem látják. Oda mennek, ahol olcsóbb egy-két fillérrel. Már mi is vállalunk kilós ruhát hetven fillérért. Hagyjuk a szakmát — mosolygott — beszéljünk másról.

— De ne beszéljünk másról. Addig, míg Tamás bácsi felgyógyul, én dolgozom Flokival.

— Nem, nem, nézze, magának egyéb dolga is van. Az más volt, akkor tréfálkoztunk, több ideje is volt, mint most.

— Éva, hallgasson ide, egy héten három délelőttöm van szabad

és három délutánom. Napi öt-hat órám. Így vannak elosztva az óráim, szóval időm van.

A leány a szeme közé nézett.

— Nem tudtam, hogy ennyi ideje van... eddig nem látszott!
— S halkan nevetett.

Áron vörös lett, egy percig hallgattak, körülnézett. Az asztalon ott feküdt az album, a sárga bőralbum, zavartan megforgatta.

— Milyen kedves album, kedves öreg album... — Ne tréfáljunk, Éva. Holnaptól segíték.

— Nem, nem fogadhatom el, így, ilyen rendszeresen, ahogy maga gondolja.

— Dehogy nem, hát miért ne fogadhatná el, nem vagyok én idegen.

— Tudja mit, ha fizetést elfogad, akkor rendben van. Kisegítőnek felveszem és megegyezünk. Nekem szükségem van segítségre és miért legyen az idegen, inkább ismerős.

— Rendben van. Hát mennyit ad?

— Ötven fillért egy órára, többet nem tudok fizetni.

— Eljövök tizenkettőért.

— Mit gondol, nem vagyunk mi munkásnyúzóok.

— Hát harminc fillér, na.

— Jó, harminc és uzsonnára vajaskenyér. Szombatonként fizetek. Remélem — felállott — hogy nem sok időről lesz szó.

Odament az ágyhoz. Péterffy Tamás egy pillanatra kinyitotta a szemét, de nem ébredt fel. Verejtékezett. A leány megtörölte az arcát és betakarta nyakig.

— Mondta az orvos, hogy izzadni fog — s a két kezét összefonva megnyújtotta — az olyan jó érzés, ha valami így beteljesedik, amit az orvos mond, nem? Valami efféle. Az ember akkor rögtön bízik, hogy na, ez meggyógyítja.

Már későre járt. Péterffy Tamás nyugodtabban aludt s egyre halkabban lélegzett. Éva leste.

— Jaj — s ez volt az első kis női siránkozás, ami kiszaladt a száján — úgy félek, mikor ilyen nyugodtan alszik, bár inkább felébredne — s szorongva nézte az apját.

— Hál' Istennek — mondta Áron — egész rendszeren lélegzik.

— De... olyan csendes.

— Hát persze, hogy csendes, szépen alszik.

Később, hogy Áron menni akart, a leány tartóztatta.

— Ne menjen még, olyan csend van itt. Maradjon egy kicsit.

— De magának aludnia kell. Ne féljen.

— Nem félek. Úgyse tudok aludni.

És késő éjszakáig együtt maradtak.

Aztán éjfél is jóval elmúlt már. Áron beszélt, beszélt mindenfélét... Éva hallgatta, bólogatott... hátradőlt a széken, nagyokat

pislogott . . . s egyszer csak elnyomta az álom. Aludt, szépen, csendesen . . . Áron elgondolkozva nézte őt, milyen sápadt, fáradt az arca, gyűrődött . . . s mégis milyen szép . . . Hogy alszik, szegényke . . . Az album után nyult s óvatosan forgatta, előlről, aztán visszafelé . . . A puffos, gloknis dámák mosolyogva néztek ki reá az albumból . . . a csizmás bácsik, attilásak . . . kifent bajszerű fiatalok, szakállas öregek s karonülő kölykök. kis pucérok, pálma alatt divánon, kövérkék, kacagások . . . Forgatta a vén albumot s kósza, zavaros érzéseket simított magában, olykor birkózott is velük a csendes félhomályban . . . — Éva tágranyította a szemét s hirtelen előrehajolt.

— Jézus Mária, elaludtam !

— El bizony.

— Sokat aludtam?

— Egy jó órácskát.

— Nahát ilyent — felugrott s az ágyhoz szaladt. — Nem történt semmi?

— Nem. Alszik. És én most már tényleg elmegyek. Feküdjék le s aludja ki magát. Reggel szolgálatba állok, ahogy megbeszéltük. Feküdjék le szépen.

Egy pillantással búcsúzott Péterffy Tamástól s a leánnyal kezét fogtak kint.

— Viszontlátásra reggel.

— Jó éjtszakát.

XXIV.

Nagyon korán akart jönni, hogy ő várjon, de a leányt már ott találta.

— Jaj, kezét csókolom, elkéstem.

— Dehogy — és nevetett, ruhákat hajtogatott és gombostűzött össze — dehogy késett, amikortól jön, akkortól számít a bére. Tulka néni ! Itt az új segítség !

Tulkáné — idős, csontos asszony — megnyálazta a tenyerét és a haját félresimította a homlokából.

— A fiatalúr . . . — mondta szemérmesen.

Áron levetette a kabátját s felakasztotta a sarokba a szögre, a régi helyére.

— Tamás bácsi hogy van?

— Aludt majdnem egész éjtszaka, hál' Istennek, reggelre kicsit könnyebbedett, a láza is lement. De estére persze megint felszökik. Mondtam neki az egyességünket.

— Mit szolt hozzá?

— Nevetett, tetszett neki nagyon. Hát itt a munkája.

Áron felkapta a kosár ruhát, letette maga mellé, bekapcsolta

Flokit. Nedves, párás meleg terjengett a szűk kis helyiségben segykettőre ellepte a homlokát a verejték.

— Vegye le a kabátját — mondta Éva — a mellényt is. Meleg van itt állingálni.

Nekivetkőzött. Két-három óra hosszat alig beszéltek. Éva csipkés, finom holmit vasalt szénvasalóval. Néha maga elé emelte s belefujt, vagy az ujját megnyalva alája kapott — ha forró-e? — odasandított a fiúra s találkozott a tekintetük, elmosolyodtak. Tulkáné neki-nekidurálta magát, hogy szóval tartsa őket. Minden apropó nélkül belefogott a gyár ügyeibe. — Jaj, a Pollinger úr az roppant egy szigorú ember, az aztán igen odané az embernek a körme alá, hajjaj; — a szigorú telet szidta, hogy mégis csak pocsékság, nem akar már egy kicsit felengedni, igaz, most az ideje, de nem szegény embernek való. Az uráról beszélt, aki éjjeli bakter a Langovics-telepen.

— Bizony, kérem, alig találkozok én vele. Este, mikor elmegyek haza, ő épen felkél. Odaadom neki a vacsoráját, bekapja, veszi a botját — vasbottal jár — s már megy. Reggel, hogy jön haza, én már megyek. Hát ilyen a szegény ember élete, kérem. Nem sokat huzakodunk mink, kérem. Csak vasárnap találkozok vele, hogy kibeszéljem magam. De akkor is inkább csak alszik. Mert olyan az az éjtszakai munka, hogy azt nehéz kipihenni. Az éjtszakai alvást nem pótolja semmi. Úgy van csinálva az ember, hiába.

Egy fiatalember jött kilenc óra után, rosszképű, pökhendi fiú, a kalapot a fején hagyta s a cigarettát sem vette ki a szájából, alig is köszönt.

— Kedves kisasszony — mondta fitymálva — péntekre feltétlenül kell a ruha, mert elutazom.

— Kérem, meglesz.

— Hány órára?

— Amikorra parancsolja.

— Hát mondjuk, délután háromra, rendben van?

— Kérem szépen.

A kalapjához bökött s kifordult.

— Na — mondta Tulkáné — a bikfic. Köszönni azt nem tud, de extrákat kérni azt igen. Ilyen egy semmiházi. Mindenütt henceggetne, csak épen itt nem. Nekem hiába adja a bankot, három inge van, egy fehér, egy kék csíkos, meg egy pettyes. Abból is a fehér szétmegy ma-holnap. Meg négy pár zoknija, mind lukas, azt cserélgeti már egy féleve. Aztán úgy beszél, mint egy herceg. A kófic. Rongyos.

Tíz órakor Tulkáné vaját hozott, meg kenyeret s Éva megkente, kiosztotta.

— Átszaladok most, megnézem apát, perc múlva itt vagyok.

— Tiszteltetem Tamás bácsit, délben én is felmegyek.

— Jó, majd referálok mindenről.

Tulkáné utána nézett a leánynak.

— Takaros egy leány ez — sunyi kis mosollyal mondta, ha vajjon mit szól a legény.

Áron csak eregette a lepedőket, abroszokat a hengerek közé s nem szólt semmit. Az asszony nem állhatta, megtoldta:

— A' jól jár, aki ezt elveszi. A' jól. Aki ennek beköti a fejét — s tovább dűnnyögött magában — mer' e' nem puccos, olyan jó e', mint a friss kenyér, az. Tud ez úr is lenni, meg dolgozni is tud, úgy-úgy.

Éva azzal jött vissza, hogy Péterffy Tamás felkelt. Kicsit jobban érezte magát. Már is nem bírt vele, felkelt, de olyan gyenge, hogy majd elvágódott. Úgy kellett visszafektetni az ágyba, a láza is felszaladt majdnem negyvenre.

Egy óráig dolgozott Áron, akkor Éva egy kis papírra felírta: 7 óra. S odarajzszegelte a papírt Floki fölé a falra.

— Itt a munkanaplója.

A mosodában csak Tulkáné maradt, mindketten átfutottak a lakásba.

Péterffy Tamás olyan gyenge volt, hogy alig lélekezett, feküdt az ágyon és nézte őket, ahogy ott állottak előtte. Éva tréfásan megfenyegette az ujjával.

— Látod, miért keltél fel, miért nem vigyázol magadra. — S Tulka Marist elküldte az orvosért, jöjjön, ha lehet mindjárt, nagyon szépen kéri. Aztán tett-vett, rendelkezett, de a szemében már ott bujkált a sírás.

— Hát maga megy, Áron? Nehogy elkéssen.

— Most már megvárom, mit mond az orvos.

Az orvos tényleg mindjárt jött Marissal. Kedélyes ember, kicsit goromba, nyílt arcú, nagyhangú.

— Hát mi az a nagy baj? Nem tud tüszzenteni az öreg, hát megijedtünk? Lássuk csak.

Mindjárt kis nyugalom tért be vele a szobába, hogy ime, ennyire nem veszi komolyan, hát nem lehet baj. Megnézegette, megtapogatta Péterffy Tamást, borogatásokat rendelt, valami porokat írt s meghagyta, fel ne keljen.

— Nem kell rögtön megijedni, kislány — s megveregette az Éva arcát. — Ilyenek az emberek — Áronnak mondta —, egy kis betegségtől úgy megijednek, hogy menten eláll a szavuk. Úgy jönnek, mennek a betegszobában, puszogva, suttogva, hogy az a szegény beteg ettől még betegebb lesz. Látja, hogy hú! az enyéim már így odáig vannak, végem van. És ettől felszalad a láza. Hát maga kicsoda?

Áronra mutatott közvetlenül. Csak orvosok tudnak így, ebben a formában nevetlenkedni, hogy az ember még örül és mosolyog hozzá. Ha egy mérnök vagy akárki más így odabök egy meglett emberre: hát maga kicsoda? az hántó dolog. De egy orvos, ahogy ott áll a beteg mellett, nem sérthet meg senkit. Áron bemutatkozott.

— Rokon?

— Nem, csak...

— Ismerős, aha — s csippentett a szemével Évára —, tegnap is itt volt, emlékszem. Na, csak semmi izgalom, kislány, a papa olyan egészséges lesz, mint a makk. Viszontlátásra, pá, pá — s úgy intett, mint a gyerekeknek.

Aron megigérte, hogy este mégegyszer felnéz.

Hatig voltak órái és úgy gondolta, hogy hat után elmegy Króhnékhoz. Végre is tisztáznia kell azt a dolgot. Mit is? Tulajdonképen semmit . . . hát természetes: kedves Ghyssza ez s ez történt s ezért nem . . . szóval nem inthettem fel, hát ennyi az egész. Hát akkor mit jelent ez, hogy: tisztázni a dolgot? Dolog lett belőle? Egy tisztázatlan dolog! Most már az elmúlt napok távlatán át ez lett belőle: kellemetlen elintézni való! Nem is megy el, illetve elmegy, de előbb telefonál, hogy vajjon milyen a hangulat? Így gondolta hat óráig, amikor kezébe vette a kagylót és le is tette. Ezt már nem lehet így elintézni, telefonon alig mondhat valamit, Ghyssza esetleg le is csapja a kagylót és akkor még mérgesebb a dolog. Akkor már ha beállít, azzal kezdődik, hogy: telefonon akarta elintézni? Irni fog! Úgy van. Ma este írni fog. Reggel expressz feladja, ha Ghyssza rögtön válaszol, estére meg is jöhet a levele. Úgy van. És írásban nem szakíthatja félbe, nem toporzékolhat, szépen, őszintén elmondhat mindent. De mit? Hát édes Istenem, egy ismerős jött közbe és hát azért. Ehhez kell a levél? És nyíltan felvetette magában, meg fogja-e Króhn Ghyssza érteni, hogy mit jelent az Szilveszter éjtszakáján, pezsgők és egyebek után lebaktatni a pesti aszfaltra, a hajnalba és Antal tanár úrral találkozni, amint söpri a havat, kaszál . . . bazárstanciclit, villamos jegyet kaszál Antal János tanár úr . . . Meg fogja érteni, vagy nem? Igen, meg fogja érteni! Ebben megegyezett magával.

Este elment a mosodába, segített zárni s együtt mentek fel a lakásba.

— Na — mondta Tulkáné, ahogy betette a lábát s egészen kifényesedett kaján örömeiben —, nem tetszik ma egyedül hazamenni.

Éva teát főzött s ott ültek megint a sarokban a félhomályban a kis asztal mellett, úgy ültek, mintha mindig is ott szoktak volna üldögelni. Áron fejében kavargott, készült, formálódott a levél, szerette volna, ha már kész, ha már viszi a posta, ha már várni lehet a választ s nem ült sokáig.

— Megyek — mondta —, aludjunk ki magunkat mindketten. Reggel ott leszek a rendes időben.

A levél azonban mégis nehezen íródott. Annyira, hogy az eredeti levélből a végén csak fogalmazvány lett, húzással és törlésekkel s le kellett másolni. Megírta, hogy milyen jól esett az az éjtszaka, az a hosszú éjtszaka, amelyet szinte teljesen együtt töltöttek ketten, megírta, milyen boldog volt azért a kis jelért, amit megbeszéltek, hogy visszaintenek egymásnak —, kicsit szentimentális volt, ő maga is érezte, de nem tudta másként —, s megírta találkozását Antal Jánossal.

— Ne haragudjék Ghyssza, drága, nagyon kérem — írta —, ne

haragudjék. Napok óta rágódom ezen és látja, ha egyszerűen beállítok és elkezdem mondani, hogy mi, hogy történt, akkor maga gúnyolódik, mint mindig máskor is és akkor nem tudom így megmagyarázni, hogy megértse : milyen érzés volt, amint ott a kapu előtt szembetalálkoztam a volt tanárommal és tudja, nagyon szerettem azt az embert, igazán mindenki nagyon szerette s most utcaseprő. Hiszen értse meg drága, édes Ghyssza, értse meg, nemcsak arról van szó, hogy belebotlottam egy ismerősömbbe, hanem így, ilyen körülmények között, igazán úgy éreztem, hogy valahogy magam sem tudom, hogyan mondjam, hogy mintha valami nagyon csúnya dolgot követtem volna el azzal, hogy olyan jól mulattam azon az éjtszakán maguknál! Mintha, tudja Isten, de igazán mintha elárultam volna azokat, akik, mint : szóval, például Antal Jánost. Meg tudja, a fiúkat, akikről éppen akkor beszéltem is magának, de akkor nem volt az az érzésem, csak mikor lementem és ott találtam Antal Jánost. — Innentől már folyékonyan, szinte lendülettel írta, írt a fiúkról is, régi kínlódásokról, az ő karácsonyukról s visszatért ismét Antal Jánosra —, írjon feltétlenül, azonnal, írja, hogy jöjjenek, írja, hogy nem haragszik. Szóval majd elmondok bővebben mindent. Higyje el akkor, mikor visszaneztem a sarokról és már sötét volt az ablak, úgy tudtam volna bőgni ottan, igazán drága Ghyssza, írjon azonnal, hogy mehessek.

Reggel, mikor bement a Gólya-mosodába, a posták még zárva voltak. Elmenni ürüggyel, hogy így, meg amúgy egy percre, restelte. Most, hogy ott állott a gép előtt és Évát nézte a levéllel a zsebében s Tulkáné egy-egy kerítő megjegyzést is tett, Éva pedig rászólt, hogy hallgasson, de Tulkáné nem állotta meg, mert asszonyfélének a vérében van a házasságközvetítés, Áron most, furcsán és kicsit szégyenkezve kezdte érezni a maga kétlakiságát. Mert, tulajdonképen mi tartja őt itt mégis? Mi hozza vissza? Hiszen szereti Péterffy Tamást, hogyne, nagyon derék ember, igazán, de mégis, hát miért áll ő most itt a gép mellett? Mert amaz beteg . . . Vagy Éváért . . . ? s egész nekimelegedett... eh! a levelet fel kell adni, micsoda csacsiságok ezek.

De csak délben adta fel. Délután az órán szórakozott volt, figyelmetlen. Telefonra várt, hiszen Ghyssza betéve tudta, mikor, kinél ad órát. De nem hívta fel. Este Péterffykhez szaladt, de tükön ült, valamit mondott s elsietett. Otthon várta a levél, hordár hozta.

— Kedves Honffy úr, finom és nemes hazafiúi bánata nagyon meghatott, maga szép lélek. A megívott pezsgőért ne furdalja a lelkiismeret. Magyar gyártmány volt! Levelét elintézés végett áttettem a Területvédő Ligához. Egyébként jöjjön. Epedve várja egy vérző leányszív . . . Ghyssza.

A fiú megforgatta a papirost az ujjai között és letette. Káromkodott. Hangosan és csúnyán. És most először gondolt rosszindulattal Króhn Ghysszára.

A leplezetlenül gúnyos pár sor mögött nem látta meg a leányt,

aki mégis csak egy leány, tizennyolc-húsz éves kisleány, aki a maga sértett hiúságát takargatja, nem látta meg azokat a könnyeket, melyeket akkor, azon a délutánon őszintén és becsületesen elsírt a vállán, nem látta két okos, meleg szemét, ahogy felvillannak a Füle Tóni apró élelmezési tréfáira s elhomályosulnak a Koncz Elek önkínzó cinizmusától, mindezt nem látta, nem láthatta, nem emlékezett. Csak a levelet látta, ezt a méltatlan pár sort és káromkodott. A fajtáját szidta.

Hát nem fog elmenni. Dehogyan fog... Nézd csak...

Másnap délelőtti órái voltak s délután kellett volna a mosodába mennie. Délben bement. Zavart volt, sáppadt.

— Nem tudok ma délután bejönni — mondta —, el kell mennem egy pár helyre. Holnap reggel jövök, ne haragudjon, Éva.

— Dehogyan is haragszom.

Nem tudott most odaállni a Floki mellé, nézni a leányt és hallgatni Tulkánét. Csavargott egész délután, nagyon megfázott, egészen összegémberegett már a hidegtől. Estefelé, úgy hat után, becsöngetett Króhnékhoz.

Egyenesen az ebédlőbe tessékelték s ebből megértette, hogy Ghyssza nem akar vele négy szemközt maradni. Már-már visszafordult. Aztán belépett mégis. Az ebédlőben Króhnét találta. Uzsonnához volt terítve s már hoztak is még egy terítéket.

— Kezét csókolom.

— Jónapot, foglaljon helyet. Mindjárt jön Ghyssza is. Velünk uzsonnázik.

— Köszönöm szépen.

— Mi újság, fiam — a szobaleánynak szólt — mondja az úréknak, hogy kéretem, jöjjenek asztalhoz — erélyesen mondta s aztán Áronhoz fordult —, itt van az öcsém Prágából, ismeri. Tudja... az ügyeket rendezni.

Ghyssza jött s mosolyogva, közömbösen nyujtott kezét.

— Kialudta már a Szilvesztert? Ideje volt. — Nem várt választ. — A papáék itt uzsonnáznak?

— Itt.

A szobaleány jött vissza.

— Az úrék azt mondták, hogy egy félóra múlva.

Króhné felállott.

— Pardon. Majd idehozom őket — kiment.

Ghyssza az asztalon babrált valamit s félvállról szólt oda.

— Itt van Dolfi bácsi.

— Tudom, mondta az édesanyja. Hát... rendbeszedi a dolgokat?

Mert az édesanyja mondta, hogy...

Ghyssza kelletlenül nevetett.

— Amennyire lehet. Nem nagyon lehet, úgy látom — s nem állta meg, hogy valami bizalmasat ne mondjon —, figyelj, milyen erélyes a mama?

— Erélyes? Hogy-hogy?

— Na igen. Kicsit átvette a parancsnokságot. Ahogy gyengül a papa, úgy erősödik ő.

Króhnné már jött is. Karonfogva hozta az urát — mellette Dolfi bácsi — s most, hogy jobban megnézte Áron, az asszony tényleg, mintha kicsit kihúzta volna magát, határozott, erélyes mozdulatokkal terelte a helyére Króhn Náthánt, hangosabban beszélt, nem volt az a félős, mindig valamitől tartó, kis öreg néni, aki azelőtt. A férfi egészen összeesett, sápadt volt, vértelen és ha nem üzletről beszélt, kifejezéstelen arccal, szinte bambán meredt maga elé. A krach letörte. Ahogy lezuhant a nagyszerűen megépített életének tetejéről, ahogy a nehéz üzlet kicsúszott a lába alól, megszűnt a régi Króhn Náthán lenni. És az asszony került előtérbe. A krajcáros kis üzletasszony. A kraucerhóhem. Ahogy ez a két ember most egymás mellett ült, ez a két élettárs, most világosan látszott minden mozdulatukon a férfi tétovázó kezejárásán, ahogy a vajaskiflit elvette a felesége kezéből — egyél! — s evett, látszott, hogy most az asszony támogatja az embert. Az ember összezsugorodott, az asszony megnőtt.

Dolfi bácsi nyugodt volt, de nem olyan hangos, mint szokott lenni. Áront nagy kézrázásokkal üdvözölte.

— Nahát, még klimpiroz Joó úr, még klimpiroz? Van tanítvány elég? Na hál' Istennek — de nem igen nézett rá, el volt gondolkozva. — Hát te, Ghyssza? — s megcsípte a leány állát —, ne búsulj. Ja! Náthán, ebben a Kompanek-ügyben elment a levél?

Króhn Náthán felnézett.

— Mi? Az izé? Elment . . . el.

— Úgy, ahogy mondtam, huszonöt percentre?

— Persze, igen.

— Nem kell kímélni a gazembert, ő se kímélne. Jó lenne, ha Kompanek úgy megijedne, hogy személyesen leszaladna. Személyesen mégis többet lehet csinálni.

Hallgattak.

— Szombatra itt lehet — mondta aztán Króhn Náthán gyáván. — De nem hiszem, hogy lejjön. Nem fogja elfogadni.

— Nem? Kösse fel magát!

És szaggatott, óvatoskodó beszélgetés indult — Króhnné is bele-szólt —, meg-megálló beszélgetés, bizonyos hamburgi Kompanekkel kapcsolatban, aki még örüljön, ha így, meg amúgy — s néha Áronra néztek, hogy pszt . . . de ez úgy se érti — tényleg, nem is értette. Fantasztikus összegekről volt szó, lélekzet elállító számokról, idegen valutákban, mint öt krajcárról. Áron nem figyelt, nem is akart odafigyelni, de lehetetlen volt meg nem hallania. A számok kicsengtek az odavetett mondatokból, szegény, nem üzletember kis számokra berendezett fülének szokatlanul és provokálóan. És közben valami már megbeszélt, befejezett ügynek a mellékkörülményeit faragcsálták, részletezték, nem

tudva eltérni tőle még arra a kis időre sem, míg meguzsonnáznak. Annyit kénytelen volt megérteni Áron, hogy Króhn Náthán jövőjéről volt szó, hogy, ha minden kész lesz, akkor, hogy is lesz. Hulladékbőrrel beszéltek és használt gépalkatrésről, meg hogy Kompanek még jól is jár, mert, ha nem megy bele, akkor meg lehet csinálni mással is és Kompanek fújhat a pénzére. — Kösse fel magát — mondta Dolfi bácsi —, kösse fel magát. Valaminek, valahogy a közvetítése . . . És Áron parasz-
tul, de egészségesen, úgy fogalmazta meg magában, hogy itt disznóság készül . . . hogy valamit, amit Á odaadhatna egyenesen C-nek, oda Króhn Náthán be fog állani B-nek és ebből meg fog élni . . . és valami drágább lesz . . . s ő utálattal vegyes félelemmel tisztelni kezdte őket. Hát hogyne . . . hát tényleg . . . hát mégis . . . ez az öreg most tönkre megy, minden kicsúszik alóla, igaz, hogy most kétségbe van esve egy kicsit, de ez a másik ez erős, ez megtámogatja és egyszerűen elkezd valami egyebet. És ahhoz is ért. Ahogy értett régen az ékszerhez és később az üveghez, most fog érteni a hulladékbőrhöz és a használt gépalkatrészhez és ki fog egyenesedni megint és a felesége össze fog zsugorodni megint és . . . és . . . ez az egész üveg, meg bőr, meg gépalkatrész, meg minden : üzlet. Egyhez ért : az üzlethez. Különös.

Ghyssza makacsul hallgatott egész idő alatt. Egyszer szólt bele, valamit odavetett és Dolfi bácsi az ujjával intett.

— Igaza van ennek a leánynak. Becsületemre, igaza van.

Uzsonna után a férfiak felálltak és átmentek a Króhn Náthán dolgozójába.

Ghyssza intett Áronnak.

— Jöjjön.

Hang nélkül mentek át az ő szobájába, a leány leült az asztal mögé, Áron előtte állt.

— Na, halljuk!

Áron kényszeredetten mosolygott.

— Vádlott vagyok?

— Á! Szerintem nem. De maga ezzel a bujdosással, meg levél-írással átjátszotta magát vádlottnak. Felfújta magát vádlottnak. Egy tapintatlan, nevetlen és ami nagyobb baj, gyöngédtelen fiatalember volt és csinált magából vádlottat! De én nem vagyok a bírāja, azt már nem. Hát halljuk, mi az a rengeteg mondanivaló.

Áron most már egészen elkedvetlenedett. Vállat vont s leült.

— Már nincs rengeteg mondanivalóm. Ha maga így beszél, ha ilyen ellenséges, akkor nincs mit meséljek. Ha maga nem érti, ha nem akarja megérteni . . .

— Mit? — pattant fel a leány —, mit nem értek? Nézze, összegezzük a dolgokat. Én Szilveszter-éjtszakán könnyelműen összemelegedtem magával. Végérvényesen lebarátkoztunk, igaz? Kicsit iszogattunk is. A hangulatok megfogják az embert . . . Szóval nekem jó lett volna, ha maga éjtszaka, mikor elmegy, megáll a fehér úton, én ott állok

az ablakban és utána nézek, hát, ha maga akkor visszaint, egyszerűen jól esett volna. Ahogy, édes Istenem, ahogy jól esik egy órai cselszton után egy pohár fagylalt, ahogy jól esik a strandon egy sóskifli és sok minden egyéb, ami hozzátartozik a komforthoz, szóval most az esett volna jól, ha visszaint. Gondolom, érti, nem? Hát ott állok az ablaknál, készenlétben tartott keszkenővel, hogy úgy mondjam, akkor látom, hogy kilép a kapun, megáll beszélgetni az első utcaseprővel és beszél, beszél, beszél s eszébe sem jut visszanézni. Jó, jó, hát igen, most már tudom... tudom, hogy igenis eszébe jutott és az az ember nem volt közönséges utcaseprő, az álutcaseprő volt.

— De...

— Értem, értem. Hogy milyen viharok dúlhattak magában... hogy ez egy tanár bácsi volt... a trianoni átok egy szülöttje, ahogy a lapok írják... valahogy így... hát ez mind szép, ez mind gusztusos, de a tény az, hogy én az alatt, míg a keblét dagasztatta a viharral, azalatt én itt álltam a sarokban és vártam a jelt... az édes jelt... látja, hogy el vagyok lágyulva... nézze, Joó Áron, a jövőre vonatkozólag, ha egyszer netalántán megint ilyen helyzetbe kerül, hogy tudniillik éjnek idején vissza kell lobogtatnia a várkisasszonynak s lent a kapu előtt — persze egy másik kapu előtt — megint találkozik egy volt tanárjával, akkor mondja neki: pardon, bocsánat egy pillanat, tanfelügyelő úr... forduljon vissza, lobogtassa meg a lobogtatnivalóját: pá hercegnő, pá, szép álmokat, aztán nyugodtan állhat az igen tisztelt tanerővel megvitatni a haza sorsát.

— De engedjen kérem szóhoz jutni, miket beszél!

Hangosabban mondta, mint kellett volna, rákiáltott s a leány most érzékenyebb volt, mint máskor!

— Tessék kiabálni, tessék, lehet. Egy tönkrement öreg zsidónak a leánya és egy előkelő keresztény fiatalember!

A fiú zavarba jött.

— De Ghyssza, kérem... — azt hitte, hogy ez szemrehányás és sietett odatolni a leány elé a háláját: hogy ime, nem tagadok le semmit — nézze Ghyssza, én tudom, hogy mivel tartozom magának...

A leány föl pattant.

— Semmivel sem tartozik! De én sem tartozom! Én egy rossz viccet csináltam magával annak idején és kárpótoltam. Az úgy el van intézve, de ne kiabáljon!

— Ghyssza kérem, nézze, azt akarom mondani... azt akarom, hogy... számomra az a találkozás több volt annál, hogy: na, egy volt tanárommal találkoztam. Értse meg, hiszen írtam a levélben is... képzelje el, hogy kilépek ebből a villából egy... egy ilyen éjtszaka után... és nem gondolok semmi egyébre... csak magára...

— Gyönyörű.

— Ne gúnyolódjék!

— Ne kiabáljon!

— ... és akkor, lent a kapu előtt — kiesett a hangulatból, amit amúgy is erőszakkal kellett magába hajtania —, akkor találkoztam azzal az emberrel, nézze Ghyssza ... — s mert azt hitte, hogy ez megfogja a leányt, próbálta elmondani a látogatását Antal Jánoséknál. Elmondta az asszonyt, elmondta Kűharez Flórist, az egész sötét és borzalmas életet, amely ott bonyolódik a szoba-konyhában, a két család mindennapjai között. — Az az ember — mesélte — olyan jó volt, olyan nyugodt, olyan bölcs, ha maga ismerte volna, olyan szép és tiszta életet éltek ezek ... és hány van ilyen, Ghyssza, hány van ilyen, ötvenesztendőös jóval elmulhatott és most kezdheti az életét elülről, de hol? Hol?

Ez — épen most — rosszvágány volt. A lány szárazon közbevágott.

— Az én apám ötvenhatéves.

— Na jó, az ...

— Az más! Tudom, tudom, hogy más, de hagyjuk. Egyébként roppantul tudnám sajnálni ezen tanerőt, de mért iszik? Azért a pénzért vegyen tejet.

— Miért? Ó Istenem, maga semmit sem akar ma megérteni.

— Én semmit. Ilyen értelmetlen vagyok.

Kellemetlen csend volt.

— Na és — mondta Ghyssza — hol feneklett meg mostanig? Illetve tegnapig, amíg kegyeskedett írni? Még egy tanárjával találkozott? Itt van az egész tanári kar?

— Hagyja ezt a hangot, Ghyssza — s valami homályos érzéssel, hogy talán mégis kimagyarázhat mindent s egy kis betyáros daccal: hadd tudja meg ezt is — elmondta Péterffyék. De nehezen talált formát. Még sosem beszélt Péterffyékről és ez most megdöbbsentette. Miért nem beszélt? — Egy ismerősömnél voltam — világos és zárt mondatokban kezdte. — Péterffy Tamás volt járásbíró. Felvidéki ember. A Józsefvárosban van mosodájuk és nagyon beteg, nekik segitettem. A lányával dolgozik és most nem járhat le. Megigértem, hogy amíg felgyógyul, addig segíték.

— Nagyszerű és mit? Mos?

— Vasalok — s ez humorosan hangzott.

— Kitűnő. Maga univerzális zseni. Talán stoppol is?

— Nem, csak vasalok.

— Az is szép. És önagysága — már mint a lány — mos?

— Mos is, ha kell és ...

— Értem. Vannak ilyen emberek. Szereti a változatos társaságot. Utcaseprők, mosónék ...

Áronnak a fejébe szaladt a vér.

— Kérem, ne tréfáljon! Ezek tisztességes úriemberek és ... és ... — hirtelen mérgében nem talált szavakat. Elfehéredett és úgy ugrott fel a székről, mint akkor régen, mikor először volt itt és a kalapját a fejébe akarta vágni. De akkor a lány tartóztatta, most csak mo-

solygott. Visszaült, nem akart nevetséges lenni és még mindig próbált magyarázkodni.

— Láta volna maga, Ghyssa, hogyan küzdötték végig ezek az emberek az utolsó éveket.

— De most már könnyebb szegényeknek, ha maga segít, úgy-e? És miket vasal, mondja?

Megint hallgattak.

— Ghyssa, kérem — kezdte a fiú kétségbeesetten — az nem lehet, hogy maga ennyire ne akarja megérteni, amit mondok. Ott fekszik az az ember, az a drága jó ember, az orvos azt mondta, ha a tavaszt megéri, talán felgyógyul.

— És maga ápolja a szegény jó embert, ehhez is ért. Megigazítja a fejealját, vizet önt láztól kicserepesedett ajkai közé, satöbbi, mondja, ezt az egészségügyi szolgálatot a kedves lánya ónagysága nem tudná ellátni? Vagy maga egy olyan képzett szanitéc, hogy pótolhatatlan?

— A mosodát nem lehet magára hagyni.

— Persze. A mosoda! És mondja csak — kicsit hátradólt a széken s figyelte a fiút — mondja, hogy néz ki az a tiszteletreméltó aggszűz? Áron elbámult . . . aha! észbekapott s szinte mosolyognia kellett.

— Nem aggszűz!

— Nem?

— Nem.

— Hát?

— Hát körülbelül magával egyidős lehet.

— Úgy . . . és szép?

— Szép.

— Csinos?

— Csinos.

— Nagyszerű. Hát innen ez a nagy buzgalom.

— Ugyan, Ghyssa.

— Nna, nem is tudtam, hogy maga ilyen nagy Don Zsuan. Ott mos, vasal, itt zongorázik, van még egy pár ilyen helye? A végén kisül, hogy Antal bácsinak is van egy kis lánya.

— Nincs, de ne tréfáljon, Ghyssa, ez mind nem tréfa, amit itt elmondtam.

— Én egészen komolyan beszélek — most tényleg komoly volt már s a szeme rávilágított a fiúra — a legkomolyabban. Mondja — és ellenségesen nézett a szemébe — mondja, maga azt hiszi, hogy nekem nincsen semmi bajom — ha nem is mosok és vasalok? Azt hiszi, hogy öröm, állandóan szemmel tartani a papát, hogy mikor kapja be a veronált? Mert egy kiadós krach épen a papa esetében így is végződhetik. Azt hiszi, kényelmes szolgálat kikutatni az éjjeliszekrény fiókjait, a papucsait, a szőnyeg alá nézni és egész éjjel reszketni, hogy talán a fésűtartóban dugta el? Eh! ezt maga nem érti. Általában — s csendesen maga elé mondta — nem nagyon értjük az egymás dolgait.

— Tudja — mondta később — hogy én aznap éjjel bögvé aludtam el. Igen, sírtam... persze... azért csak maradjon ott!... és lehet, hogy ma is fogok kicsit. Mondja, nem talál maga abban semmit, hogy például szilveszteréjtszaka, amikor legközelebb voltunk egymáshoz végeredményben, amikor én a lehető legőszintébb voltam és maga is megjátszotta az őszintét...

— Én...

— Várjon csak. Maga is őszintének látszott és beszélt a régi kín-lódásairól, beszélt Koncz Elekről, Füle Tóniról, a Bándy-fiúkról, a ruha-tárról, mindenről, de ezekről a Péterffyékről, akik, úgy látszik, annyira a szívéhez nőttek, ezekről hallgatott? Akkor, mikor nem lett volna szabad semminek maradni köztünk, akkor is volt magában annyi ravasz-ság, józanság, vagy minek mondjam, hogy erről nem beszélt! Hogy hívják azt a lányt egyébként?

— Évának, de...

— Mit, de? Mit gondol? Hogy én féltékeny vagyok és most vallatom magát? Ugyan menjen — hangot változtatott — és ha sírtam is, mérgemben sírtam. És maga feltűnő hévvel védi ezeket a mosodásékat. Ez bosszant, mert engem nem védene így. Minket! De hagyjuk. Kezdünk ízléstelenek lenni mindaketten. Tudja, hogy Ernesztin néni Afrikába készül újabban? Misszionárius akar lenni.

— Nem érdekel.

— Nem? Hát mi érdekli?

— Maga érdekel, az érdekel, hogy ne gúnyolódjon folyton, hogy értsen meg végre...

— Ne tüzelje magát, nézze, ne tüzeljen, nincs semmi értelme, higgye el. Az a szilveszteréjtszaka nagyon szép volt, nagyon kedves volt, persze ez az utólag felfedezett kis turpisság rontja az összhatást, de harminc év múlva, visszaemlékezni talán ez is jó lesz. Nem lehetnek mindenkinek teljesen zavartalan emlékei. Ez a szilveszter egyébként társadalmilag utolsó nagy fellobbanása volt a Króhn-háznak. Kész vagyunk. És higgye el, ez is esemény.

Pirkauer Elza rontott be.

— Szervusz, drágám — s összecsókolta — jónapot. Képzeld, képzeld, jaj, alig szuszogok! Ezt az örületet! Szenzációs! A Schmolling Berta, ismered, nahát! Sugár Ilussal összeveszett tegnap éjtszaka a Brandeis Tibi miatt az estélyen és párbajt fognak vívni. Örület, te! Szenzációs, mi! Már mindenki tudja. Mindenki beszéli, én Theától hal-lottam; tudod, a Thea meg a Babu elválhatatlanok és a Babu meg a Marhecer Jolly a Sugár Ilus segédei; örület! Szenzációs! Tudod, úgy volt, hogy a Brandeis Tibi udvarolt az Ilusnak, hát ezt mindenki tudja, ez nem ujság; a Schmilling Berta meg bukik a Tibire; képzeld, ilyen hecc! De ő nem is tagadja; hát a Tibi, hogy Ilust bosszantsa, egész éjjel a Bertával foglalkozott — csak röviden mondom, aztán majd elmon-dom — éjfél után a Berta ott áll, véletlenül egy percre teljesen egyedül

volt, te, és egy pohár limonádét ivott és az Ilus véletlenül meglökte és leöntötte a ruháját, képzeld, málnás limonádéval, ezüstlamé, tudod, szenzációs! A Berta azt mondja: nem tud vigyázni? Az Ilus meg azt mondja: vigyázzon maga! Maga liba, mondja a Berta. Liba maga, képzeld! És másnap az Ilus kihivatta Bertát, de mindenki tudja, hogy azért van, mert a Brandeisz Tibi miatt. Mert a Berta fixirozta Ilust, mikor táncoltak. Szenzációs! Hát most majd elmondom. Hja és a Marhecer bácsi azt mondta, hogy fel fogja pofozni az öszlányokat és a Marhecer néni meg nagyon büszke, hogy a Thea segéd lett és leintette a Marhecer bácsit, hát hallgass ide.

Áron úgy ült a székén összehúzódva, mint akit otffelejtettek. — ... Miért — ezt rágtá — miért, hogy Péterffyeket elhallgatta... Évát... hogy nem mondta... akkor éjtszaka legalább, ha máskor nem... miért? — És látta, hogy Ghyssza az Elza szájából lesi ki a Brandeisz Tibi-ügy részleteit és szisszenve csapkodja a kezét, ha nagyon érdekes a dolog: nahát, az Ilus! Nahát, ez a Berta! — s elkedvetlenedett. Felállott.

— Bocsánat... nekem mennem kell.

Ghyssza is felállott. Kicsit zavart volt.

— Várjon, majd kikisérem... várj, Elza.

Elza megértően bólintott — örült, hogy ezt is látja — és kezet fogott Áronnal.

Kint a lépcsőig mentek szótlanul. Megállottak.

Ghyssza felmosolygott.

— Tudja, hogy komolyan férjhez akarnak adni Spieglerhez?

Áron ezt durvának találta s durván is válaszolt.

— Ezt maga szokta mondani.

— Persze. Hogy magát bolondítsam. Mert szerelmes vagyok, mi? Na, de tréfán kívül. Hja, a krach biztos és nálunk, már mondtam magának — megnyomta a szót — nálunk ez így van.

Elgondolkozott, hogy mit vághatna hozzá; ellenségeskedtek.

— Spieglernek rendelő kell — mondta kajánul.

A lány gúnyos nyugalommal bólintott.

— Maga már nagyon otthonos a dolgokban. Meglesz a rendelő, ha épen kell — s a vállára veregetett, ebben a pillanatban utálatosan fölényesnek érezte Áron — meglesz, kedves mester. Egy rendes, jól szervezett bukásból, mindig be lehet rendezni egy rendelőt és egy — mondjuk — hatszobás lakást.

De szép volt a lány és a keze érintése meleg, jóillatú.

— Mondja — s elnézett Áron — mondja, köztünk...

— Köztünk vége mindennek! — pózba vágta magát a lány — premier plan! Szép jelenet, nem?

Áron nem nézett a szemébe. A lány megfogta az állánál és felemelte a fejét.

— Mondja csak, Joó Áron, de egészen őszintén, tudja amióta erre rájöttem, ezekre a maga kis ravaszságaira...

— Én, higgye el, Ghyssa . . .

— Elhiszem. Szóval, amióta rájöttem, hogy maga tud — pezsgővel a fejében is tud — dolgokról beszélni és dolgokat elhallgatni, hát óvatosabb vagyok. Mondja csak, sose gondolt az én hozományomra? Nem volt semmi tervszerűség a maga megható naivságában? Most már megmondhatja.

A fiú elkapta a fejét, szinte ellökte magától.

— Na, ne — mondta a lány — ezeket a nagy mozdulatokat nem szeretem. Ez nekem túlvad és most már nem is találok olyan őszintének.

— Mit gondol? Hogy a hozományára vadásztam.

— Azt épen nem mondtam, nem, azt nem mondhatom. De nem gondolt soha arra, hogy . . . szóval a pénzemre? Na, ne szaladjon, maga csacsi — Áron megállott — nyujtson kezét szépen és először is vegye tudomásul, hogy maga máskor is jöjjön el hozzánk, ha jól érzi magát, de a mosodaszagot nem szeretem — ez közönséges volt, rögtön érezte és látta is a fiú arcán s kijavította — azért jó komája voltam én magának, nem? De ne akarjon se csókolni mindjárt, se elrohanni a másik percben. Ez az Elza — s nevetett — most meg van győződve arról, hogy vadul csókolódzunk. Valószínűleg leskelődni is próbál. Nem érdekes? Hát mikor látom? — s megfogta a fiú kezét. Egészen közel állottak egymáshoz és Áron azt mondta tisztán és nyíltan:

— Mostanában el vagyok foglalva, hiszen mondtam, Péterffyéknek kell segítenem.

— Jól van, tudomásul vettem, hogy nem hagyja magát. Hát segítsen. Amikor ideje van, jöjjön le.

— Le fogok jönni.

— És ne veszekedjünk többet, jó?

— Jó.

Kezet akart csókolni. A lány átölelte a nyakát és megcsókolta az ajkát. A fiú magához szorította, nem, nem tudta volna most elengedni és erősen, kábultan visszacsókolta . . . és még csókolta volna — és utána kapott, de a lány már az ajtó előtt volt, a szeme gyanusan csillogott és Áron egy lépést tett utána. De akkor már nevetett és az ajtóra mutatott.

— Elza miatt — magyarázta — hogyha lesett, hát legyen is valami öröme. Nem? Ődörület . . . szenzáció! — Elzát utánozta egy széles mozdulattal s benyitott.

A fiú csak a sarokról nézett vissza. Az oszlop mellől. Hirtelen megfordult! A négert kereste, a vörös négert, de az már nem volt ott. A helyén bútort kínáltak. Hathavi részletre.

XXV.

Péterffy Tamás javult valamicskét. Délelőttönként egy-egy félórára felkelhetett már s olvasgatott a kályha mellett; fázott, örökké fázott.

— Nem tesz semmit — az orvos biztatta, naponta benézett, néha

kétszer is — nem tesz semmit, csak a tavasz itt legyen, aztán rendben van minden, a többi már az ő dolga. Hanem ez a kislány — s megverette az Éva arcát doktorbácsisan — ez a kislány, ez mehetet már friss levegőt szívni, valami muzsikát hallgatni, vagy mit — vasárnap délután volt — nem kell folyton itt őrizni a papát. Már nagykorú. Hollá — előkapta a tárcáját — most jut eszembe. Az Olympiába van két potyajegyem, nekem nem kell, balról az ötödik sor, egész jó hely — Áronnak nyujtotta — ugorjanak csak egy-kettő, el fognak menni.

— Tényleg — s gyengén mosolygott Péterffy Tamás — menjetek egy kicsit. Mennék én magam is.

— Nana, maga még ne legénykedjen.

Egyébként nem igen legénykedett Péterffy Tamás. Most már épen-séggel nem volt az az adomázó, kedves, harcos öregúr. Összetört és magába süppedt. Ha nem szóltak hozzá, hallgatott s csak ha a láza felszökkent esténként, akkor lett kicsit élénkebb. Tréfái, neki-neki-induló gesztusai erőtlenek voltak és sokszor hamisak, nem szívből jövők. A betegségével hirtelen és súlyos erővel szaladt rá a vénülés és — félt. Reszketve és kínlódva figyelte a betegségét, nem bízott a gyógyulásban és irtózott attól, amire csak leplezve, csak megkerülve mert gondolni, hogy a tavasz becsapja, hogy nem jön, hogy lekésik, már nem találja itt és Éva, mi lesz Évával?

Alapjában véve abból a hányaveti egészséges fajtából való volt Péterffy Tamás, amelyik kineveti az orvost, amelyik azt mondja — de nem fekszem én le, aki mindene van a náthájának, engem ugyan le nem ver a lábamról, engem aztán nem — meg, hogy — liter forralt bor az orvossága mindennek, borssal, szegfűszeggel — s más efféle. És most, hogy a betegség odavágta, kínos, mániákus pontossággal tartotta be az orvos rendelkezéseit és éber rossz akarattal figyelte magán: na, úgy-e, nem használ, na, úgy-e, nem ér semmit. A jobbulásban nem bízott: erős természetem van, ennyi az egész, hát még bírom egy kicsit, még húzom. Annak örült, hogy az orvos elküldi Évát, tényleg hadd menjen egy kicsit emberek közé, az utolsó pár héten se éjjele, se nappala nem volt szegénynek.

— Ötkor kezdődik — mondta még az orvos — mindjárt négy óra. Na, én megyek is. De elmenjetelek feltétlenül, nézd csak. Ekkora darab gavallérja van, aztán itt kuksolnak egész nap. Viszontlátásra. Hőmér-
sékletet rendszeren írni, viszontlátásra.

Áron kiment a konyhába, míg Éva átöltözik. A konyhában Tulkáné motozott valamit. A lánya helyett jött be még reggel, az elkérte magát valahova.

— Moziba megyünk, Tulka néni — mondta Áron.

Tulkáné ugyan örült.

— Na, ez jó dolog igazán, már épen ideje a kisasszonykát kimozdí-tani egy kicsit, 'szen itt penészedik meg. Előbb is eszébe juthatott volna a fiatalúrnak.

Áron nem mondta, hogy nem neki jutott eszébe.

Éva jött ki. Már a nagy kabátját húzta, Áron felsegítette, percig állottak egymás mellett s Tulkáné nem engedhette el a pillanatot.

— Jaj, de szép pár — mondta s féloldalt hajtotta a fejét, úgy mosolygott rájuk — jaj, de gyönyörű pár.

Elvörösödtek mind a ketten.

Péterffy Tamás is hallotta odabent s hogy beléptek, végignézte őket. Nevetett. Jól esett neki.

— Jól viseld magad, apa, még egy negyedórád van, aztán feküdj le szépen. Tulka néni itt marad, amíg visszajövök. De igazán nem haragszol, hogy elmegyek? — s odasimogatta a fejét az apjéhez — igazán nem haragszol?

— Eredj, te csacsi. Ne beszélj bolondokat. Na, siessetek már. Lekéstek.

Sebbel-lobbal elszaladtak, kacagva futottak le a lépcsőn, épen, hogy megérkeztek; a jeggyel, persze, baj volt, nem szólt egymás mellé — ó ez a doktor bácsi — szaladgálás jobbra-balra, a jegyet kicserélték, már sötétben tuszkolták be őket a jegyszédők a sorba s ezen is kacagtak. Amit láttak, olyan buta volt, hogy azon is kacagni kellett s egy érzékeny hölgy pissegett a hátuk mögött. Egyszerre azt mondta Éva.

— Mondja, igazán nem sajnálja ezt a délutánt?

— Miért sajnálnám?

— Hát . . . szóval, hogy szívesen van itt? Velem? Lehetne máshol is, talán jobban telne, szóval, nem sajnálja?

S a fiú egy egészen önkéntelen mozdulattal a keze után nyúlt, megsimogatta.

Végigkacagtak két órát, futva robogtak haza s otthon Péterffy Tamásnak eljátszották az egészet elejétől végig, a dúsgazdag farmer leányát, akit nem akarnak hozzáadni a szegény covboyhoz, aki egyébként a legderekabb legény a prerin, pusztakézzel leüti a bölényt és száz lépésről ellövi jövendőbeli apósa szájából a pipát. A végén megkapja a lányt és autón robognak az esküvőre, persze addig még sok minden történik, preriégés, indián rablótámadás, égszakadás, földindulás.

Péterffy Tamás most nevetett először a betegsége óta jóízűt, igazit. Mikor az utolsó képhez összehajtották a fejüket Éva és a fiú, Áront megfogta a lány közelsége — a fejük, az arcuk pillanatra összeért, kipirulva nekimelegedve a jókedvtől, a haja a fülét csiklandozta — s volt egy mozdulata, hogy magához ölelje ezt a nevető kis fejet.

(Folyt. köv).

Török Sándor.